

# UFACIK Bİ SABIR...

Meral ŞEVKET



Gecenin 4'ünde yola çıktık, çocuklara yetişip kavuşmak adına..  
Ne nasıl anlatılır ya da klasik olacak ama hislerimi dökmeye bir kağıt kalem  
yeter mi bilmiyorum.

Yetmez, yetmemeli...

Zaman içinde sana iyi gelen  
mükemmel kalplere alışıp,  
geride bırakmak her zaman çok zor  
olmuştur illaki ama  
ilk gördüğün andan itibaren gönül  
bağı kurduğun çocuklardan  
2 gün sonra  
ayrılması daha zordu.  
Etkinliğine hiç girmediğim Oğuz..  
Koridor ve dış deneylerde karşılaştık  
sadece birbirimizle.  
Daha okuldan gitmeden kızgınlık ve  
sevgiyle bir mektup hazırlamış benim  
için. Kızgındı çünkü sınıfında etkinlik  
yapamamıştım ve  
keşke dedim keşke okuldaki tüm  
sınıflarda etkinlik yapma şansım  
olsaydı hepsine ufakta olsa izler  
bırakabilseydim  
ama sevmişti heralde olucak ki kısa  
sürelide olsa güzel bir bağ  
kurmuştuk.



Hüseyin vardı bir de, defalarca vedalaşamadığım ya da vedalaşmanın  
yetmediği bir çocuktur.

Çünkü 2-3 kez erken gitmesi gerektiğinden dolayı vedalaştık.  
Son sınıf etkinliğime girdiğim de dakikalar sonra Hüseyin girdi içeri.

“Meral abla sana son kez bir daha sarılabilir miyim?” dedi. Sarıldık.

Ama o an o kadar farklıydı ki. Listeden nerde olduğumu kontrol edip yanıma gelmek için araştırmıştı. Son kez sarılmak için..

Güçlü durmak zorundasın, ama içinde de kıyametin koptuğu bir durum yaşıyorsun ve bu o kadar arafta kalmak gibi birşey ki. Güç sınırlarımı zorlayan.

İsmail'i de unutmamak gerek, içinde öfkeyi biriktirmiş amacı herkese şiddet uygulamak olan bir çocuk. Aslında sevgisini de böyle gösteriyordu belki ya da hissettiği duyguları nasıl yansıtmaması gerektiğini bilmiyordu. Beni kovalayıp durdu gün boyunca, hatta arkadaşını dövme için koşarken kavga etmemesi adına durdurmaya çalıştım



onu ani bi refleksiyle ufacıkta bi tokatını yemiş olabilirim.. Onun sınıfında resim etkinliğine girdim en son, önce hayal kurmalarını, sevdiği renkleri ya da gözlerinizi kapattığınızda kendinizi mutlu hissettiğiniz yerde düşünmelerini istedim kendilerini. Sonra gözlerini açmalarını ve boyalarla oyun oynamalarını istedim. Oynamışlardı da eğlenerek, paylaşmayı da öğrenerek resimlerini yapmışlardı. En son İsmail resmini bana teslim ederken bana hediye etmek istediğini söyledi. Küçük küçük çiçekler, papatyalar çizmişti. O an anladım, çocuğa gösterdiğiniz ufacık bi sabır ve sevgi onun kalbini çok başka yerlere taşıyabiliyordu. Çünkü bana vuran çocuk bi kaç saat sonra kendini hayal ettiği o resmi bana hediye etmek istemişti.

Oldukça yorucu bir projeydi benim için. Hatta tamamı uykusuz diyebilirim. Ama o kadar mutlu olup, o kadar güzel vakit geçirdim ki her bir saniyesi kalbimde çok özel bir yer edindi. Yorgunluğumu, uykusuzluğumu onların mutlulukla, “Meral abla” diye seslenişleriyle örttüm. Daha fazla çocuğun hayallerine, umutlarına, hayatlarına dokunmak dileğiyle..

Meral Şevket  
Mersin Üniversitesi  
Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik